

SLUGA(1)

Lucian Tatar

SLUGA(1)

Lin, răsar culori din mare,epicentrul unei lumi,
Mulți cunosc a ei chemare, risipită în furtuni,
Dimensiuni fără măsură ,antrenate în acțiuni,
Mai sperăm la fericire ,sub tornade de minciuni!

Aș fi vrut să scriu poemul ,de iubire adevărată,
Știu că ea există în lume, în esență concentrată
Și în sufletul cel tânăr e o dragoste curată,
Visul spre eternitate...o viață minunată!

Nu pot să te las copile,slugă unei lumi avide,
Ce încarcă buzunarul lumii noastre invalide,
Sclav eu sunt din alte timpuri,biciul lor de piei stafide
Se încarcă nedreptatea ca și pomul de „omide”!

Eu mi-am plâns cândva de milă !...a rămas același rost,
Alții să muncească o viață ,o descriere anost,
Despre împărțirea lumii,cel deștept sau cel mai prost
Uneori tupeul face și prostiei adăpost!...

Treceam astăzi pe cărarea ce desparte trist hotare,
Ce păcat apare în zare ,suflet alb din depărtare,
Când alegi să mergi pe calea unei lumi umilitoare...
Nu știi când apune luna ...când un soare nou răsare!

Lucian Tătar -Poezie

10 sep 2017

OLHAO